

új város

XXVIII. évfolyam

6. szám

2016. június

www.ujvaros.eu

Ára: 480 Ft

ÖRÖMMEL A KATEDRÁN

A körülmények ellenére
elhivatottan tanítani

Amerikai Egyesült Államok: **Living City**
www.livingcitymagazine.com

Argentína: **Ciudad nueva**
www.ciudadnueva.ar

Belgium: **Nieuwe Stad**
nieuwe.stad@pi.be

Brazília: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org.br

Bulgária: **Nov Svyat**
fokbulgaria@gmail.com

Cseh Köztársaság: **Nove mesto**
novmesto@volny.cz

Dánia: **Ny Stad**
www.focolare.dk

Franciaország: **Nouvelle Cité**
www.nouvellecite.fr

Fülöp-szigetek: **New City**
ncmanila@skynet.net

Hollandia: **Nieuwe Stad**
www.focolare.nl

Horvátország: **Novi Svijet**
novisvijet@novisvijet.net

India: **Living city**
indiaczf@bom5.vsnl.net.in

Japán: **Uno**
focolareuno@gmail.com

Kanada: **Nouvelle Cité**
nouvellecite@focolare.ca

Katalónia: **Ciutat nova**
www.ciutatnova.org

Kenya: **Africa New City-Nouvelle Cité**
newcityafrica@mbambu.com

Kína: **San Sing**

Kolumbia: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com.co

Korea: **Kumul**
kumul@focolare.or.kr

Lengyelország: **Nowe miasto**
focfemwarszawa@rubikon.pl

Libanon: **Al-madina al-dzsadida**
Cifenouvelle@terra.net.lb

Litvánia: **Naujasis Miestas**
info@focolare.lt

Mexikó: **Ciudad Nueva**
ciudadnueva@focolaremex.org

Nagy-Britannia: **New City**
www.newcity.co.uk

Németország: **Neue Stadt**
www.neuestadt.com

Pakisztán: **Hayat**
rosam@comsats.net.pk

Portugália: **Cidade Nova**
www.cidadenova.org

Románia: **Oraş Nou**
edituraorasnou@yahoo.it

Spanyolország: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.com

Svédország: **Enad Värld**

Szerbia: **Novi Svet**
novisvet@kc.org.rs

Szlovákia: **Nové Mesto**
novemesto@nexta.sk

Szlovénia: **Novi svet**
www.novisvet.si

Uruguay: **Ciudad Nueva**
www.ciudadnueva.focolare.org.uy

Venezuela: **Ciudad nueva**
ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 Illúzió vagy vízió?
Antal Gergely
- FEL!konf a felelős fiatalokért
Bazsik-Sipos Katalin
- Aláírássokkal a családért
Prokopp Katalin
- Lendület a kontinensnek
Tóth Pál

Nézőpont

- 6 Körmenty Imre
Makkay József
Sudár Balázs

Fókuszban

- 8 Örömmel a katedrán
Prokopp Katalin

Interjú

- 10 Jó lenne tanítani
Prokopp Katalin

Színes riport

- 13 Örökbe kaptuk
Simkó Zsófia

Aktuális

- 16 Egy futás üzenete
Staub Bulcsi
- Együtt mozdul a város
Bohán Zoltán

Társadalom

- 19 Szabadságvágy
Hortoványi Emőke

Lelkiség

- 20 Az egyenruhánk
Chiara Lubich
- 21 Sebeket bekötözni
Walter Kasper
- 22 Az élet igéje - június
Fabio Ciardi

Az ige élete

- 23 Egy rekesz alma
A keretösszegen innen
Nincs kedvem hozzá
Sietősre fogva

Velünk történt

- 24 Gabon is a mi hazánk
Börtönön innen és túl
Erasmus Leccese

Életmód

- 26 Elköteleződés egy életre
Francesco Châtel
- Izgága kisiskolások
Ezio Aceti
- Ketrecbe zárva
Federico de Rosa

Mese

- 28 A szomorú város
Tanino Minuta

Kultúra

- 30 Sorsfordító találkozások
Hortoványi Jenő
- Tökéletlen lét
Göbel Gergely
- 31 Okos kavics
Vittorio Sedini

6

Pixabay.com

13

Gere Tibor

16

Staub Bulcsi

BENNÜNK SZUNNYADÓ ÖRÖM

A minap népes baráti társaságban voltam. Az egyik házaspár gyerekekkel jött, akik hamar fenn voltak a ház padlásterében, hétköznapjaikat átszövő, hősökkel benépesített világukban mindhárman egy-egy főszereplőt játszottak. Míg igyekeztem tőlem telhetően biztosítani, nehogy a padlóra huppanjanak a szivacsvarból, irigykedve figyeltem szabadon szárnyaló kreativitásukat, önfeledt jókedvüket, ahogy újabb és újabb ötleteik támadtak a bukfencmutatványok és az ablakokból egymásnak integetések tárházából. Látszott, nem létezik számukra más, mint az a bizonyos maguknak teremtett mesevilág.

Nemrég idéztük fel egy ismerősömmel régi közös családi nyaralásainkat, amikor mi, gyerekek esténként élő tévéműsort készítettünk a társaságnak, híradóval, reklámmal, filmmel... Az iskolás szerepjátékainkhoz hasonlóan a nagyok világát utánoztuk, hisz abba kíváncsiokunk.

Hogy is van ez? A természetes kompetencia- és autonómia utáni vágy által hajtva a gyermekek naggyá szeretnének válni, és az a világ rendje, hogy fiziológiai, szellemi, érzelmi változások közepette egyre érettebbé váljanak. Mi, nagyok mégis irigyeljük a kicsik életét. Költők, tudósok és általában a bölcs, idős emberek nagyra tartják a gyermekkort, a gyermeki létet.

De vajon miért veszítjük el fokozatosan annak pozitív megnyilvánulásait? A gyermek nevelését kínaiul úgy mondják: „ki meng”, ami annyit tesz, felfedni azt, ami el van rejtve benne. De – mint azt sokan elmondták már – talán azért is van olyan sok komor felnőtt nálunk, mert oktatási rendszerünkkel sikerül elrejtteni azt is, ami természetesen megvan bennünk, kiölni, vagy legalábbis tiltott zónába száműzni a képzeletet és a spontán, belső teremtőerőt. A felszabadult nevetés, vidámság társadalmunkban csak egyes eseményekhez, és főként az ittas állapothoz kötődik, mert ez lehetővé teszi a hétköznapi problémák tudati kiiktatását.

Gyermekeink formálásának felelőssége nem kis részben az iskolára hárul, ahol a gyermek napja felét eltölti. Lapunkban két oldalról közelítjük meg az iskola világát: néhány pedagógus gyakorlati, az oktatásfejlesztő pedig

Pixabay.com

Hová tűnik el felnőttkorra az álmodni, képzelődni tudás?

rendszerszintű, módszertani oldalról ad előremutató szempontokat.

Sokan, sokféleképpen igyekeznek értékekkel felvértezni a jövő nemzedékeket: A Fel!konf konferencián fiatalok hívták meg kortársaikat a felelősségvállalásra. Az ország két városában megrendezett családi futóesemény pedig példa arra, miként teremthetünk meg iskolán kívül ember- és közösségformáló alkalmakat. Az európai szintű AnyaApaGyerekek kezdeményezés a család megmentéséért tesz. A Takács család megható története pedig megmutatja, hogy az egyes emberért érdemes küzdeni, energiákat vesztegetni, és hogy egy gyermektől minőségileg más, új életet kaphatunk.

Chiara Lubich a páli „eggyé válás” megélésére tanít. Így lehetővé válik a boldogság meg- és átélése, sőt, az öröm terjesztése is, ami a missziónk a mai világban. Kasper bíboros és Fabio Ciardi további hasznos lelki gondolatokat nyújtanak. Nagy költőink is segítségünkre sietnek az igazi szabadsághoz vezető felfedezőúton. Vegyünk példát a gyerekekről, hogy ők példát vehessenek rólunk! ■

Illúzió vagy vízió?

Az utóbbi években egyre inkább elvesztettem az Eurovízió iránti érdeklődésemet, mivel ritkán igényes a zenei felhozatal, másrészt az anyanyelvek eltűnedeztek. Még 2012-ben voltam a leglelkesebb, mikor Bakuban az udmurt nagymamák majdnem megnyerték. Idén is majdnem minden fellépő angolul énekelt. Miután egy ukrán barátom üzent, hogy egy bizonyos Jamala megnyerte a versenyt Ukrajna színeiben, akkor tájékozódtam, mi is történt. Egy félig krimitatár, félig örmény muszlim énekesnő angol sorokkal megtűzdelt, krimitatár nyelven énekelt siratójával aratta le a babérokat. Ausztrália, a legesélyesebbnek tartott befutó második lett, Oroszország a harmadik helyen végzett. Mindez miért érdekes? Nagyszerű, hogy egy kisebbségi nyelv, vallás, kultúra jelent meg Európa számára Stockholmban. Más kérdés, hogy sokak szerint voltak más, tehetségesebb fellépők is. A közösségi oldalakon kétféle győzelemről beszélnek: politikai és zenei győzelemről. A politikai alatt Ukrajnáét értik, a zenei alatt pedig Ausztráliáét. Az biztos, hogy Ausztrália nem veszített, mivel Dami Im énekesnő így is bombaként robbant Európában, nézettsége a youtube-on rohamosan nő. Szerintem csodálatos hangja van. Jamala dala az 1944-es szovjet deportálásokról szól, mikor a dédanyját a népével együtt kitelepítették Belső-Ázsiába, politikai, emberi mondanivalója vitathatatlan. Örülhetünk, hogy nem egy ezredik angol nyelvű maszlag nyert, hanem valami különleges és elgondolkodtató, amelynek üzenete ropant aktuális. ■

Antal Gergely

Piszk. Zsuzsanna

FEL!konf a felelős fiatalokért

A FEL!konf 2016. április 23–24-én került megrendezésre Budapesten, a KEVE Y (Keresztény Vezetők Y-generációs Csapata) és az ÉRME Junior Klub (Keresztény Vállalkozók Ifjúsági Klubja) együttműködésében. A forrást a Nemzeti Tehetség Program egy pályázata biztosította számunkra. Konferenciánk célja elsősorban az aktív, felelősségteljes társadalmi részvétel erősítése volt a fiatalokban (gondolva itt az önkéntességre, valamint a különböző közösségek fejlesztésére). Bár a rendezvényre elsősorban a 16–25 éves fiatalokat hívtuk meg, kezdeményezésünkkel minden korosztály figyelmét szeretnénk felhívni arra, milyen fontos, hogy együtt munkálkodjunk a környezetünk jobbá tételén, valamint arra, hogy valamennyiünknek van lehetősége tenni ezért, sőt, ez feladata is. A konferencia első napján a résztvevők a társadalmi felelősségvállalás „elméletével” találkozhattak interaktív előadások, workshopok keretében, „én és a közösség” valamint „helyem a társadalomban” témában. Ezt követően vitaszínházon, művészeti és intellektuális műhelyeken, illetve táncszínházon vehettek részt. A második napon az elmélet gyakorlatba való átültetésére került sor, a fiatalokkal önkéntes munkákra indultunk. Csoportokra oszlottunk: elmentünk gyermekotthonba, hajléktalanokhoz, néhányan Budapesten élő menekültekkel találkoztak, mások rászoruló családoknak szállítottak adományokat. A hétvége zárásaképpen az önkéntesség különböző helyszínein megélt tapasztalatokat osztottuk meg egymással. ■

Bazsik-Sipos Katalin

Aláírásokkal a családért

Az AnyaApaGyerekek – Európai Bizottságnál regisztrált – európai polgári kezdeményezés célja, hogy az Európai Unió jogszabályaiban olyan házasság és családdefiníciót használjanak, amelyvel minden tagállam egyetért. 2017. április 3-ig 12 hónap áll rendelkezésünkre legalább 1 millió aláírás összegyűjtésére, minimum 7 uniós tagállamban.

A kezdeményezés aláírói konkrétan „a család házasságon és/vagy leszármazáson alapul” és „a házasság egy férfi és egy nő szövetsége” definíciókat támogatják.

A Családhálónak adott interjúbán Frivaldszky Edit, a kezdeményezés bizottságának elnöke elmondta, miért van szükség erre a jogi eszközre:

„A házasság és család fogalmának meghatározása alapvetően a tagállamok hatáskörébe tartozik. Azonban olyan családjogi kérdésekben, amelyeknek több országra kiterjedő vonatkozásai vannak, az EU alkothat jogszabályokat. Sok ilyen kérdés lehet a családok egyik országból másikba költözésétől, az örökbefogadásokon keresztül az örökösödésig. Az Európai Bizottság eltökölt abban, hogy előmozdítsa a homoszexuálisok »házasságát« az EU minden országában. (...)

A különböző országok különbözőképpen értelmezik a családot. Ezért fontos, hogy az EU közös döntéseiben maradjunk a közös minimumnál, ami nem más, mint házasság egy férfi és egy nő között, és a család, amely házasságon vagy leszármazáson alapul. A jelenleg létező uniós megfogalmazások bizonytalanok, és nem egyhangúak, ezért is szükséges lépés ezen fogalmak tisztázása.”

További információk és aláírás a www.anyaapagyerekek.hu oldalon vagy a honlapról letölthető aláíróíveken. ■

Prokopp Katalin

Magyar Kurír

Lendület a kontinensnek

Május 6-án, pénteken délelőtt Ferenc pápa kihallgatáson fogadta az Európai Unió Rómában tanácskozó vezetőit, délben pedig átvette a Károly-díjat, a legjelentősebb európai kitüntetésnek számító elismerést – írja a Magyar Kurír.

A Szentatya a vendégekhez intézett beszédében mindenekelőtt megköszönte az elismerést, de rögtön leszögezte, hogy szándéka szerint ezt a tiszteletreméltó díjat Európának ajánlja fel: „Nem egy díjátadó ünnepségről van szó, hanem megragadjuk az alkalmat arra, hogy új és bátor lendületet kívánjunk ennek a szeretett kontinensnek.”

„A múlt század azt mutatja – mondta beszédében a pápa –, hogy lehetséges az ember számára újrakezdés: a tragikus összeütközések esztendei után, melyek a legszörnyűbb világháborúban csúcsosodtak ki, minden előzmény nélkül, Isten kegyelme által valami új jött létre a történelmében. A háborús romhalmaz hamvai sem tudták kioltani a reménységet, az európai közösség alapító atyáinak szívében ott izzott a terv. Ők tették le a béke bástyájának az alapjait, nem utasításra, hanem szabadon a közjó mellett döntve. Európa megannyi megosztottság után végre önmagára talált, és elkezdte építeni a házáat.”

A pápa – egyebek között – három fontos *képesség* fejlesztését ajánlja a figyelmünkbe: az *integráció*, a *párbeszéd* és a *termékeny alkotás* képességét. Ezek elsajátítására érdemes tehát összpontosítanunk. ■

Foto: CN

Tóth Pál

EMBERSÉG

Növekedésünk útjai

Körmendy Imre

Életem egy meghatározó élménye volt, amikor megismerkedtem egy olyan orvossal, aki egyetemi tanulmányai mellett elvégezte a teológiát is, hogy az „egész embert” ismerje és segítse. Azóta „keresem” az olyan embereket, akik az ember teljes látására törekszenek. Ilyennek ismerem meg Gyökössy Endrét, aki a teológia mellett pszichológiát is tanult, mert „egyre több lelkész és pap döbben rá, hogy nem elég Ábrahám, József, vagy akár Jézus családfáját ismernie, hanem híveit is, ... s ahogy Jézus szüntelenül gyógyított, neki is valamiképpen »orvosnak« is kell lennie.” – fejt ki a *Magunkról magunknak* c. könyvében.

A bennünk élő árnykszemeiségünk – talán mi úgy mondanánk: a „régibb emberünk” – kapcsán ugyanott a következőket írja: /Mit tehetünk mi?/ ... „Azt, amit Keresztelő János is tett. Így szólt Jézusról saját magával kapcsolatban: „*Annak növekednie kell, nekem pedig kisebb lennem*” (Jn 3,30).

A sorrendre jól ügyeljünk, mert a leggyakrabban itt tévedünk. Jézus növekedése nem a mi görcsös kisebb-létünk-től, önzugorításunktól függ. Amilyen mértékben Jézus növekszik bennünk, olyan mértékben tudunk kisebbé válni. Nem azért ragyog fel a világosság, mert eltűnik a sötétség, hanem olyan mértékben tűnik el életünk-ből a sötétség, amilyen mértékben felragyog a Világosság. Nem a nyíló rügyek hívják a tavaszt, hanem a tavaszi napsugár bontja a rügyeket, hogy virággá, majd gyümölcsé legyenek.

Éveken, évtizedeken át megtapasztalhatjuk a jézusi honfoglalást, ha Jézus Lényét – életét és Igéjét – önként beengedjük lényünkbe. (Ő erőszakkal nem tör be!) Ha pedig Jézus növekszik, mi egyre kisebbé leszünk.”

Ohatatlanul eszünkbe jutnak Chiara Lubich szavai, aki különböző beszédeiben pontosan azt ajánlotta nekünk, hogy ne hibáinkat nyesegezzük, ne foglalkozzunk egy-egy rossz tulajdonságunk leküzdésével, hanem éljük a jót, éljük Jézussal, őt hagyjuk élni bennünk és köztünk. Nem a pszichológiai és teológiai tanulmányok alapján jutott erre a felismerésre immár évtizedekkel ezelőtt, hanem a Szeretet Istent követve, akaratát téve. ■

TÁRSADALOM

Kétarcú Európa

Makkay József

Egyre több ember érzi azt, hogy baj van Európával. A Kelet és Nyugat között feszülő gazdasági különbségeken kívül mérgezik a belső viszonyokat a migránskérdés és a brit kiválási törekvések is, amelyek egy támogató népszavazás esetén precedenst teremthetnek. A többsebességű Európaként leírt Európai Unió minden bizonnyal élete fontos fordulópontjához érkezett, hamarosan eldől: az erőből vezetni akaró német–francia brüsszeli páros átviheti-e a Keleten ellenzett akaratát a migránsok kötelező elosztásáról (ahogyan eddig is tette minden más elképzelésével). Fontos kérdés ez Európa életében, mert nem arról van szó, ahogyan az euroszeptikusok egy része hiszi, hogy ha szétesik az EU, akkor mindenki úgy él majd, mint Marci hevesen. Egy globalizált világban – ahol a világgazdasági történéseket kontinensnyi országok diktálják – nehezen rúghatna labdába sok kicsi európai ország, még olyan fejlett iparral és gazdasággal sem, mint Hollandiának például.

A kommunizmus negyven évében a keletieknek sajátos immunrendszerük alakult ki a létüket és vallásukat fenyegető proletárdiktatúrával szemben. Hamarabb megérik azokat a veszélyeket, amelyeket a nyugati társadalom figyelmen kívül hagy. A német, francia vagy görög politikusok nem értik, miért nem akarja a magyar, román vagy lengyel ember az Egyesült Államokhoz hasonló konglomerátum kialakulását kontinensén, miért ellenzi a központosítási törekvéseket. Miközben a brüsszeli politikusok a keletiek nyakasságán csodálkoznak, nem veszik észre, hogy az évtizedek óta jónak ítélt politikai rendszerük ezer sebből vérzik. A Németországot átfogó tüntetéssorozat az Európa és Amerika között megkötenődő szabadkereskedelmi egyezmény ellen egy jel a sok közül, hogy nemcsak Kelet népe, hanem a nyugatiak is ébrednek. De mondhatnánk a hagyományos osztrák politikai osztályt sarokba állító radikális jobboldal látványos térnyerését is.

Közös érdek tehát, hogy Európa felébredjen és megtalálja a kiútkeresés és a közös út számára szükséges válaszokat. Más életképes alternatíva ugyanis nem létezik. ■

Gondolkodom, ha már vagyok?

Sudár Balázs

Hogy mit hiszünk el és mit nem, ami a digitális világban érkezik hozzánk, sok tényezőn múlhat. Ugyanis az információ hatalom, nagyobb hatalom, mint a pénz. Mert a pénzügyi döntéseinket is információkra alapozzuk. Mégis úgy tűnik, hogy míg a pénzért mindent megteszünk, hasznos információkért sokszor a kisujjunktat sem mozdítjuk. Végiggondoltuk-e, hogy az információ, amit kényelmesen beszerezhetünk, vajon nekünk használ, vagy annak, akitől kapjuk?

A médiában döntő fontosságú az ún. kapuőr szerepe: ez az újságíró, aki eldönti, minek van hírértéke, mi felel meg annyira az elvárásoknak (akár politikai, gazdasági), hogy érdemes legyen megjelentetni. Bármit olvasunk, nézünk, szűrt információkat kapunk. És a szűrés szempontja véletlenül sem az, hogy az információ nekünk, mint befogadónak hasznos-e. Sőt, sok információt kifejezetten azért kapunk, hogy akár szándékunkkal ellentétes fogyasztásra, választásra ösztönözzenek minket. Hírértéke is főleg a negatív eseményeknek van, de ezek legtöbbször nem másról szólnak, mint a mások szenvedésében gyönyörködő „rég ember” kiszolgálásáról. Ma ezt objektív tájékoztatás fedőnéven legálisan a címlapra lehet tenni. Gondoljunk csak a bulvárlapokra, ahol a megcsontított holttest képe mellett adott esetben még a név is ott szerepel... Ugyanis a kereskedelmi média egyetlen szempontja – ne legyenek illúzióink – az eladhatóság.

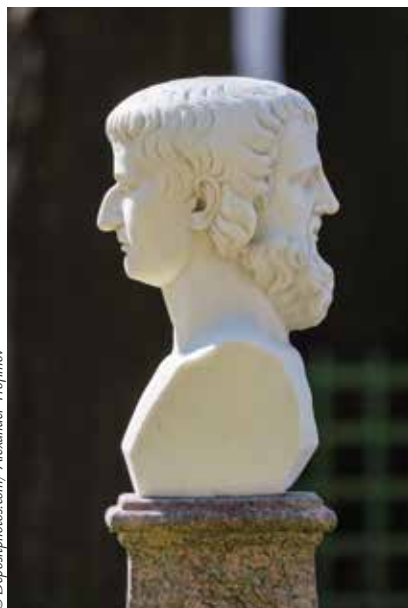
Minden cikk, minden tévéműsor, még egy híradó is, habarcs, a reklámok hordozóanyaga.

Hogy mennyire tud befolyásolni minket a kapuőr – minden tudásunk és meggyőződésünk ellenére –, arra példaként hadd említsem egy saját magamon végzett „kísérletemet”: reggelente a kávé melletti hírolvasásnál a híreket szándékosan szűrtem: pár hétig kifejezetten baloldali, majd egy darabig jobboldali lapokat olvastam. Persze ez ahhoz kevés, hogy valakit elköteleződségre bírjon, de egy idő után minden fogódzót elvesztettem.

Felelősen kellene tehát megválogatni az információkat, amelyeket befogadunk és továbbadunk. ■

© Depositphotos.com/ Igor Goncharenko

© Depositphotos.com/ Alexander Trofimov

A felragyogó világosság eltünteti a sötétséget.

Szükség van Kelet- és Nyugat-Európa eltérő szempontjaira.

Használ-e az info, ami kényelmesen eljut hozzám?

© Pixabay.com

ÖRÖMMEL A KATEDRÁN

A jelen és a jövő magyar tanítói és tanárai szakmai kezdetekről, motivációról, oktatói munkáról és nevelői hivatásról.

Nap mint nap belefutunk családjainkba és újsághíreken keresztül is az oktatás ügyesbajos dolgaiba, és ritka, hogy ne a problémák jöjjenek elő. Dani, akit néhány éve tehetséges színészelőtként ismertem meg, idén kezdte el a tanító szakot. Vajon mi vonzotta el a hírnevet jelentő deszkáról egy olyan szakma felé, aminek oly kevés manapság a renoméja.

Dani: Az előző évben Kecskeméten ifjúságsegítőként dolgoztam, és hittant tanítottam iskolákban, ennek nyomán választottam. Nagyon sokat tanultam és kaptam a Színiakadémiától, ugyanakkor nem éreztem, hogy itt tudnám legteljesebben ajándékozni magamat. Felajánlották, hogy egy plébánián lehetnék ifjúságsegítő. Az irodai munka mellett hittancsoportokat vittem, főleg a plébánián, de néha iskolákban is helyettesítettem, három helyen. Ez nagy teher volt, főleg az egyik, nagyon gyenge szintű iskolában. Mégis, ami a legfontosabb volt, hogy éreztem a gyerekek szeretetét, és láttam, hogy jól tudom őket kezelni, jól tudunk együttműködni. Megfigyeltem, hogy szinte egyáltalán nincs férfi tanító, miközben sok a csonka a család, ahol csak az anya neveli a gyermekeket, és mind a fiúknak, mind a lányoknak szükségük van férfi mintára. Nekem apám kivül majdnem mindig volt egy

Fotó: CN

tanító, tanár, csoportvezető, akire úgy tudtam tekinteni, mint példára, és ez fontos volt. Azt érzem, hogy akkor is, ha nehéz ez a pálya, itt tudom a kapott javakat kamatoztatni, továbbadni.

Dani után három pedagógust kérdeztem. Nem a standard mintavétel kritériumai alapján választottam őket, hanem azért, mert az okítást és nevelést hivatásszerűen űzik. Kettő közülük már nagy tapasztalattal rendelkeznek. Október biológiai-kémia szakos középiskolai tanár, mentortanári pedagógus szakvizsgálóval, egy budapesti nyolcosztályos gimnáziumban tanít 26 éve. Második interjúalanyom – nevezzük Zsuzsánának – 33 éve van a pályán, magyar-német szakos általános iskolai és középiskolai tanár egy

északnyugat-magyarországi egyházi intézményben, ahova elsősorban a környező falvakból járnak be a gyerekek. A harmadik interjúalany Margit, ő pályakezdő, szeptember óta elsősök napközis tanító nénije.

Miért lettetek pedagógusok és melyek azok a motivációk, amelyek a pályán tartanak?

Margit: Jó példa állt előttem: tanító nénimet nagyon szerettem és felnéztem rá. Másrészt a gyerekekkel mindig is hamar megtaláltam a hangot. Úgy érzem, ez a hivatás áll legközelebb hozzám, és a talentumaimat is itt tudom kibontakoztatni. Soha sem szeretnék igazán „felőlni” és elveszíteni a játékosságomat. Ami még motivál, az a hatalmas lehetőség, amelyet a gyerekek formálásában, személyiségük

alakításában el lehet érni. Szeretnék olyan alapokat adni nekik, amelyek a boldog felnőtt létehez elengedhetetlenek. Természetesen a gyermekektől kapott szeretet is motivál.

Október: Apám és anyám, bátyáim is elkötelezett pedagógusok voltak. Emellett jó tanulóként tudtam segíteni a tanulásban az iskolatársaimnak. Már tízévesen döntöttem a tanári hivatás mellett, és attól kezdve tudatosan készültem rá. A motivációm épp az, amit úgy hívnak, hogy hivatás, ehhez jön még a szakma szeretete, és a diákjaim iránti szeretet is.

Zsuzsa: Abban bízom, hogy értek ahhoz, amit csinálok. Nagyszerű érzés kibontakoztatni valaki tehetségét, vagy megtanítani arra, hogy hogyan magában. Néhány éve végzett két olyan diákunk, akik emelt szintre jártak hozzám magyar fakultációra, az egyik négyest a másik ötöst ért el az emelt érettségien. A család kizárólag tehertételt jelentett nekik, az egyikük maga fizette az esti munkájából a számlákat, és az igazgatótól kapott a ballagásra ruhát, a másikuk maga gondoskodott alkoholista édesapja pszichiátriai kezeléséről egészen haláláig. Tanácsaimmal, támogatással, és a Bursa Akadémia ösztöndíj segítségével ma mindketten a felsőoktatásban vannak.

Megtapasztaltatok-e a kölcsönösséget a tanítványokkal, vagy azt élitek meg, hogy mindig csak „adnotok kell”? Éreztétek már a kiegész veszélyét?

Október: Szerintem a pedagógusnak alapvetően adnia kell, és mindig tudnia kell adni, ez a dolga. De természetesen nap mint nap rengeteg viszonszeretetet, pozitív visszajelzést, ajándékot kapok a tanítványaimtól és a szülőktől, s ezek, valamint a pályán elért sikerek folyamatosan erősítenek.

© Depositphotos.com / Relf/Comesse

Eddig még nem kerülgetett a kiegész réme, sosem éreztem, hogy pályát kéne változtatnom, sőt, 26 éve ugyanabban az intézményben dolgozom.

Zsuzsa: Meg lehet tapasztalni a kölcsönösséget, de ez bizonyos értelemben „kegyelmi” állapot. Kb. a 25. év után uralkodott el rajtam az az érzés, hogy se emlékművet, se szobrot nem fogok kapni, és a pénzem alig elég többre, mint a rezszi. Nem tudom, mi vezetett ki belőle. Nyilván Isten, külső segítséget ehhez nem kaptam.

Tudtok-e az oktatással együtt nevelni is?

Zsuzsa: Az iskolánkban a nevelés egyenrangú az oktatással, sőt bizonyos mértékig meg is előzi. A lelkigyakorlatok például azt a bizonyos mostanában felfedezett érzelmi intelligenciát fejlesztik „melléktermékként”, ami nélkül nehéz az életben boldogulni.

Október: A tanár minden gesztusával nevel. Nemcsak akkor, amikor a tantervi nevelési kötelezettségeimnek teszek eleget, hanem akkor is, amikor az egészséges táplálkozás tanításakor egy saját családi ebédre készült fotót vetíték, amikor lemegyek tesi órára sportolni a tanítványaimmal, amikor röpdolgozathoz használt papírt osztok ki, amikor a szerenádozó

végzőseimnek megmutatom a napkollektorunkat. De sok esetben direktben, személyes beszélgetések keretében kell nevelő tevékenységet végeznünk. Erre nagyon sok időt kell szánni. Én például szívem szerint többet szánnék rá, mint amennyit tudok.

Szakmai hitvallásotok?

Zsuzsa: Hitre, tudásra, szép életre, jóra nevelni.

Október: „Docendo discimus”: tanítok, nevelek, közben folyamatos önképzéssel fejlesztem a tudásomat és a szakmai kompetenciáimat, ezáltal és a munkavégzésem által is állandóan változom, nevelődöm.

Margit: Türelemmel és kitartással felfedeztettem a gyermekben a benne rejlő szépséget, talentumokat, melyeket a többiek javára fordítva önmaga lehet ajándéka a világnak.

Megijedek, ha arra gondolok, hogyan fogják tudni a mai gyerekek megállni helyüket ebben a rohamosan változó, törekeny világban. Reménnyel töltönek el Zsuzsa, Október, Margit, és sok kollégájuk, akik segítik őket abban, hogy felszínre törhessenek belső kincseik, melyeknek segítségével a jövő társadalmának alakítói lesznek. ■

(Képeink illusztrációk.)

Jó lenne tanítani

Pedagógiai fejlesztő, tanár és szülő egy személyben.

Fehérpataky

Balázs az oktatás prioritásairól, modern tendenciáiról beszél.

Milyen reformokra került sor az elmúlt években a hazai közoktatásban? Volt-e elmozdulás az utóbbi két évtizedben az idig kizárólagos frontális oktatástól?

Már 40 éve működnek a mainstreamtől eltérő pedagógiai módszerek Magyarországon, de cserje-szinten, vagyis intézményi kezdeményezések vagy laza hálózatok szintjén, mint pl. a Hejőkeresztúri modell, vagy mint hálózat a Waldorf. A probléma szerintem az, hogy nincs rendszerszintű garancia arra, hogy ha a gyereket beíratom egy helyi iskolába, akkor ott nem nagyrészt frontális oktatással fog találkozni. Az biztos, hogy a gyerek kap ebédet, hogy van kréta, de ahhoz, hogy modern módszerekkel találkozon, szerencséje kell legyen. Rendszerszinten, általánosan alkalmazott

id. Eheredt-Cyula

az erdei iskola, ami bár évente csak egy hét, de jó pedagógiai módszer, ezenkívül az úszás vagy a korcsolyáztatás. Mindezekbe azonban a szülőnek bele kell tennie a pénzét.

A frontális oktatásra is szükség van, az arányain kellene változtatni. Ma azért ilyen magas arányú, főleg ötödiktől fölfele, mert ez az olcsó: kis helyen, sok gyerek, kevés tanár. Bizonyos tudáselemek átadására pont jó, ezeket felhasználva tudna utána csoportmunkában dolgozni pl. délelőtt az órák, délután workshopok, aszerint, hogy kinek mire van szüksége, vagy miben tehetséges, így a korrepetálásra is nagyobb lehetőség nyílna. Ehhez több tanárra lenne szükség. A differenciált oktatás feltétele pedig egyrészt a pedagógus megfelelő kiképzése, segédanyagok biztosítása, illetve, hogy a tanáron kívül egy pedagógus-asszisztens is legyen a teremben.

Középiskolában tanítok történelmet. Az utóbbi 10-15 évben a forrásközpontú történelemoktatásra tettek kísérletet, pl. munkafüzetekkel, hogy csoportmunkát lehessen végezni. De ezek a munkafüzetek a gyerekek számára ma, amikor sok

diáknál ott van a telefonon, teljesen anakronisztikussá válnak. Elavult rendszer ez, osztálytermenként tíz notebook kellene, a digitális tananyagot egyszerűbb lenne fejleszteni, de ehhez egy informatikai áttörsre lenne szükség. Ami pl. tudtommal épp Romániában zajlik. Ez a döntés egy költségesebb, jobb minőségű, eszközökkel ellátott oktatási rendszerrel sajnos nem született meg.

Mit tehet pl. egy borsodi falu iskolája, ahol a szülők nem tudnak egy erdei iskolára harmincezret kifizetni, hisz a rezsi se futja?

Erre irányult a kormány alapvető elképzelése a KLIK-kel: mivel számos vidéki iskolában az önkormányzat nem bírta kigazdálkodni az iskola fenntartását, a szülők pedig semmit nem tudnak kifizetni, önmagában véve jó elgondolás volt, hogy állami kézbe kerüljön. A jól működő finn oktatásban az állam magas színvonalú oktatási standardet alakított ki Lappföldön és Helsinkiben egyaránt. Igen ám, csak amíg a finnek ezt magas színvonalon és nagyon költségesen, gazdag eszközhasználatú módszerekkel oldották meg, addig mi

egy lebutított, olcsó iskolarendszert hoztunk létre. Sikerült egyenlősíteni, csak lent. A KLIK részéről ugyanazt kapja a II. kerületi és a borsodi gyerek. A nagy különbség a szülői hozzájárulásoktól és attól függ, hogy az adott önkormányzatnak van-e lehetősége dotálásra.

Mitől jó egy oktatási intézmény?

Az ún. McKinsey-jelentés egy világszinten történt iskolarendszer-vizsgálat eredményeit közli. Az adatok alapján úgy tűnik, hogy az oktatás minősége nem azon múlik ki a fenntartó, állam vagy önkormányzat, egyház vagy civilszervezet. Az első feltétel, hogy az intézménynek legyen egy megfelelően kiválogatott és nagyon jól képzett tanári gárdája. Ahhoz, hogy már az egyetemre a jó képességűek menjenek tanárképzésbe – és ez a második elem – szükséges a folyamatos promózás. Ez azt jelenti például, hogy ezekben az országokban a kezdő fizetések magasak. Ha ma Magyarországon valaki jól teljesít a műszaki

egyetemen, akkor már negyedéven „elkel”. A jól működő oktatási rendszereknél ugyanez történik a tanárképzésben. A harmadik elem a folyamatos képzés, az új módszerek elsajátítása munkaidőbe, munkafolyamatba beillesztve. Azért fontos ez, mert az oktatás-nevelés egy dinamikusan fejlődő szakma: azok a kutatási eredmények, amelyek igazak voltak 10 éve, azokra nem biztos, hogy még ma is építhetünk pedagógiai programokat, módszereket. Magyarországon a felsős, középiskolai és egyetemi tanárok évtizedek óta nem tanulják meg a szakmájukhoz szükséges tudást. A tantárgyukhoz, a történelemhez, a kémiához értenek, holott a gyerekekhez és a gyerekközösségekben működő erőkhöz kellene érteniük, és felhasználni a pedagógiai célokra. Egy kis elmozdulás volt az elmúlt években, az osztatlan tanárképzés bevezetésével, de én inkább keresélest látok, mint világos koncepciót.

Szakmai véleményed befolyásolja-e az, hogy szülőként is „bekerül-tél” a közoktatásba?

Természetesen. Hat évig tanítottam úgy, hogy nem volt iskolás gyerekem. Mióta a gyerekeim is bekerültek,

folyamatosan változik az általam kialakított kép. Például sokkal érzékenyebb vagyok arra, hogy tanárként igyekszem nem rátolni automatikusan a szülőkre azokat a problémákat, amik valójában az iskola vagy a rendszer problémái. Ráadásul, amikor oktatásfejlesztéssel kezdtem foglalkozni, még egy magasabb szint is bejött.

Milyen módszerek, tendenciák figyelhetők meg a XXI. századi pedagógiában nemzetközi téren?

Az orvostudomány több ezer éves történetében volt egy robbanás, amikor a 17-18. század során elkezdett ráépülni a természettudományos felfedezésekre. A 19. század vége óta nem az orvos kénye-kedvének múlik a diagnózis, a kezelés, hanem megvan a természettudományos kutatásokkal és felfedezésekkel alátámasztott protokollok. Az orvosnak nem az a dolga, hogy a kutatásokat elvégezze, még csak az sem, hogy felhasználja azok eredményeit, hanem hogy a kidolgozott protokollokat, a tapasztalatát és háttértudását alkalmazza. Ez az áttörés, ami a pedagógiában még nem következett be. Hiányzik többek közt az oktatási fejlesztő szerepkör – az a tevékenység, amivel most én foglalkozom – ahol lefordítom a kutatásokat instant módszerekre, amit a pedagógus levesz a polcra, bedobja egy pohár vízbe, és működik. Rengeteg „konyhakész” pedagógiai módszert kellene készíteni, és hozzá eszközöket biztosítani csomagban. Ilyen pl. a nemzetközi KiVa, iskolai bántalmazás-visszaszorító program, aminek hazai adaptálásán dolgozom. Vannak olyan országok, ahol az oktatásügyi reformok tudományos eredményeken alapulnak, például a skandináv országokban, de világszinten még nem ez a

Az első feltétel, hogy az iskolának jól képzett pedagógusai legyenek.

jellemző. Ott tartunk, mint az orvostudomány a 17. században: elismerjük, hogy vannak bizonyos eredmények, de nem általánosan elfogadott, hogy tudományos alpra kellene helyezni a közoktatást. Volt olyan kollégám, aki azt mondta: „A pszichológia és a pedagógia hülyeség.” Ez olyan, mintha egy orvos humbugnak tartaná az anatómiát.

Nevelés – oktatás: fel tudnál-e sorolni néhány eszközt, amely által lehetővé válik, hogy nevelői munka is történjen az iskolában?

A sokk, amin most keresztülmegy a magyar pedagógustársadalom, abból adódik, hogy a munkaidő emelkedése miatt a tanórára kell behozni azokat a nevelési célokat, amit eddig szakkörökön, kirándulásokon, táborokban igyekezett elérni, és alapvetően módszer- és eszközszegények vagyunk. Ugyanakkor nem kell ezen

A tanárnak el kell viselnie, hogy nem róla szól a történet. Olyan, mint egy színész a darabban.

összeomlani, hanem elmenni a falig: az adott keretek között – 45 percben, neonfényben, 30 gyerekekkel – optimálisat nyújtani.

A jó tanárság egyik feltétele: hogy nekünk, tanároknak el kell viselnünk, hogy nem mi vagyunk a középpont, hogy nem rólunk szól a történet. Nagyon fontos eleme vagyunk a folyamatnak, olyan, mint egy színész a darabban, akinek a megfelelő pillanatban a megfelelő mondatot kell mondania, de nem töltheti be az egész színpadot álló este. A csoportmunkában pl. kanalizálható a gyerekek aktív tanórai energiája.

Sok pedagógus panaszkodik az adminisztrációs teherre, ami sokkal fontosabb háttér munka elől emésztí az időt és energiát. Szerintem a kapcsolatok minőségén kell változtatni. Egyrészt a nevelők közötti kapcsolatokat fejleszteni, a nevelői közösséget építeni csapatépítő tréninggel, a munkaközösségeknek biztosított nagyobb tér és megbecsülés által. Ha élő a nevelői közösség, akkor nem én adom a gyerekeknek, amit adok,

id. Erhardt Gyula

FEHÉRPATAKY BALÁZS

2000-ben végzett a Szegedi Tudományegyetemen, történelem szakon, 2000 óta történelmet tanít, jelenleg a budapesti Piarista Gimnáziumban.

2011 óta vesz részt oktatásfejlesztési kutatásokban elsősorban az iskolai konfliktuskezelés, és a bántalmazás visszaszorítás területein.

Négy gyermekes családapa, a Fokoláre Mozgalom tagja.

hanem együtt, közösségként adjuk, és ebben én ezt képviselem, te más. Másrészt a gyerekekkel való kapcsolatra kell összpontosítani. A Fokoláre Mozgalom kulturális párbeszédének keretében született meg a kölcsönösség pedagógiája. Szerintem ez rendkívül fontos út, amin el lehet indulni, hogy mi kölcsönösséget élünk meg a gyerekekkel és egymással. El kell szakadni attól, hogy tantárgyat tanítok. A gyereket tanítom, és ráadásul egész valójában kell azt a gyereket nézmem. Nem az a kérdés, hogyan tudja a matematikát vagy a történelmet, hanem hogy én, mint tanár mit tudok hozzátenni a leendő orvos, asztalos, művész, kereskedő személyiségéhez az órámon keresztül. „Akkor hatottam a gyerekekre, ha ők is hatottak rám.” ■

© Depositphotos.com / Igor Májzes

„Légy vidám és tedd a jót, a verebeket meg hagyj csiripelni.”

Don Bosco

Örökbe kaptuk

A Takács házaspár beszél rendkívüli gyermekvállalásának történetéről és az azt követő hétköznapokról.

Gere Tibor

– Matyi, köszönj Zsófinak! – mire Matyi befut az anyukája háta mögé, és a lábai menedéke mögül kandikál felém, egyszerre félénken és érdeklődve, nem tudva, melyik indíttatásának engedjen inkább. Aztán – nem is olyan lassan – megbarátkozunk

egymással. Beletúrunk a táskámba, és megnézzük a benne levő, izgalmas könyvet. Most már jóban vagyunk, átmentem a vizsgán, Matyi többé nem zavartatja magát. Sőt... A szülőkkel, Anikóval és Károllal (becenevén Kaca) – aki nemrég ért

haza a munkából – leülünk beszélgetni. Nagyjából két percig. Utána változik a program. Matyi forró teát kér. Aztán olvasni szeretne valami jobb könyvből, mint az enyém, aztán ugrál a kanapé kifejezetten ugrásbarát terepén. Kicsit lefejeli az asztalt. Szóval az este úgy zajlik, mint minden kisgyermekes családban. Matyi hol az egyik, hol a másik szülőjéhez szalad, akik így felváltva tartják a frontot és válaszolgatnak a kérdéseimre.

– Mikor fogjátok megmondani neki, hogy örökbe fogadtátok?

– Már megmondtuk – hangzik mosolyogva az egyöntetű válasz. De ne szaladjunk ennyire előre a történetben.

Anikó és Károly, fiatal házaspár, gyermekáldásra várva. Anikó pedagógus, Károly közlekedésmérnök. Mindketten Don Bosco lelkeségében igyekeznek a hétköznapjaikat élni, mint szalézi munkatársak.

Hogy kezdődött a Matyival közös történetetek?

A: Tavaly márciusban elmentünk egy előadásra, aminek *Döntéseink* volt a címe. Sajnos azóta sem tudom, miről szólt, mert egész idő alatt máshol jártam gondolatban. Előtte ugyanis a helyszínen összefutottunk egy ismerősünkkel, aki feltette nekünk a kérdést: „Örökbefogadáson nem gondolkodtatok?” És elkezdett mesélni egy mozgássérült kisfiúról, aki csecsemőotthonban lakik, és akinek örökbefogadó családot keresnek. Akkortájt az imacsoportunkkal a gyermekáldásra váróként imádkoztunk. Mi is vártunk, úgy éreztük, készek lennénk egy gyermek érkezésére. Korábban nem gondolkodtunk kifejezetten örökbefogadáson, igaz, nem is zárkoztunk el előle, és úgy tűnik, ennyi elég volt, hogy Matyi

egyre jobban kibontakozó története felkeltse az érdeklődésem. Hazaérve megkérdeztem Kacát: „Szerinted miért pont nekünk mesélte el mindezt?”

K: Nekünk mondta, mert mi voltunk ott. Én ebben semmi különösöt nem láttam. Aznap este hajnali fél négyig beszélgettünk. A gyermekekre váró családokért folyó ima, a nagy döntésekről szóló előadás, a véletlen találkozás az ismerősünkkel, Anikó, aki hivatásából fakadóan is ért a gyerekekhez, a sérült gyerekekhez is... Megmozdított bennünk valamit a történet, mintha mégse „véletlenül” mondták volna nekünk, hanem mint-ha *nekünk* szólt volna.

Megegyeztünk egymás közt, hogy találkozunk a kisfiú gyógypedagógusával, Dórival, akiről később kiderült, hogy fokolarina. Ő többek között a küszöbön álló áthelyezése miatt keresett szülőket.

A: Matyi a születése körül stroke-ot kapott, aminek hatására sérültek bizonyos agyterületei, ami elsősorban

féloldali, idegrendszeri eredetű bénulást eredményezett. Mozgásában és értelmi képességeiben is lassabban fejlődik egészséges társainál. Dóri emiatt is viselte szíven a sorsát, és vitte el gondolatban magával egy zarándoklatra Torinóba, Don Bosco sírjához, aki az ifjúság védőszentje, hogy az ő közbenjárására rendeződjön Matyi sorsa. Nem tudta, hogy mi szalézi munkatársak vagyunk. Számunkra ez azonban újabb megszólításnak, felhívásnak tűnt, egyre erősebbnek, hogy elhiggyük, nem véletlenül szereztünk tudomást Matyiról. Nos, a Jóisten útjai kifürkészhetetlenek. A szalakat úgy szövögeti, hogy a sok gubancból végül valami csodálatos dolog szülessen. Dóri mutatott Matyiról képet is. Egy szöszeke, életvidám kis másfél éves fotóját. Onnantól, hogy megláttuk, még inkább kezdtük a szívünkben dédelgetni a gondolatot, hogy talán egyszer...

K: Innentől felgyorsultak az események. Rengeteget beszélgettünk és

imádkoztunk, hogy jól tudjunk dönteni. Végül elhatároztuk, elindulunk Matyiért az örökbefogadás útján. Minden nekünk kedvezett. Örökbefogadás előtt el kell végezni egy tanfolyamot. Alig néhány napon belül indult egy, ahová még befertünk. Így több hónapos várakozástól menekültünk meg mi is, Matyi is. A különböző – orvosi, pszichológiai – vizsgálatokon is átmentünk, bár voltak nehéz pillanatok, mert valahányszor kiderült, hogy Matyi fogyatékos, szembetaláltuk magunkat az emberek értetlenségével és egy esetben heves tiltakozással.

A: „Nem tudják, mit vállalnak. Most még nagyon cuki, de ha felnő, és a nyakukon marad, megnyomórítják a saját életüket” – ezt is megkaptuk. De a Gondviselés mindvégig velünk volt. A gyámhivatali ügyintézőnk például szabadságra ment, helyette az osztályvezető vette át az ügyünket („véletlenül” mélyen hívó keresztény édesapa). Amikor elmeseltük neki a történetünket, hogy miért Matyi, és hogy milyen véletlenek vezettek minket hozzá, azon volt, hogy mihamarabb hozzánk kerülhessen. Segítségével a harmincnapos ügymenet három napra rövidült. Közben aggódtunk, hogy valaki, aki az örökbefogadási sorban előttünk áll, esetleg elviszi őt.

K: Ezzel párhuzamosan elkezdtük felkészíteni a barátainkat és a családunkat, hogy hamarosan szülők leszünk, nem teljesen megszokott módon. Ez sok, nagy és meghatározó beszélgetést jelentett. Voltak, akik féltettek minket a családból, de alapvetően valamennyien mellettünk álltak. A negatív sztereotípiák aztán végképp leomlottak, amikor találkoztak is vele.

A: Eldőlt: Matyit – akinek a neve (és ez számomra egy újabb kis csoda és

megerősítés) *Isten ajándékát és jó elhelyezést* jelent – örökre fogadhatjuk. Kezdünk bejárni az otthonba, találkoztunk vele, ismerkedtünk, játszottunk. Így telt a mi négyhónapos „várandósságunk” attól a bizonyos, döntésekről szóló előadástól Matyi hazaérkezéséig.

Hogy fest mostanában egy átlagos hétköznapi napotok?

A: Heti háromszor megyünk fejlesztésre, amivel utazásostul a fél nap elmegy. Ez eléggé fárasztó mindkétünknek, ugyanakkor Matyi rengeteget fejlődik tőle. Emellett itthon is szükséges naponta tornázni, mozgásos feladatokat végezni és olyan játékokat játszani, amelyek által mind jobban megismeri és megérti az őt körülvevő világot. Délután pedig alig várjuk apát. Séta, játszótérezés, meseolvasás, és a férfias hancúrozások – ezeket mind nagyon szereti.

Mesélnétek az eddigi legnehezebb és legszebb fejezetekről?

A: Igazán nagy nehézségünk még nem adódott, hála Istennek. Persze voltak pillanatok, amiket ott és akkor nem volt könnyű megélni. Például hazaindulni Matyival a csecsemőotthonból.

K: Lázás volt, sírt. Minden új volt neki: a falakon kívüli lét, az autóban ülés, a megszokott emberek hiánya.

Tudtuk, hogy jó volt ott neki, és hogy most a biztonságából hozzuk el. De a rossz hangulata mindössze fél napig tartott.

Aztán az volt még nehéz, amikor a derekam megreccsent, és két hétig ágynyugalomra ítéltetem. Matyi nem értette, miért nem dobálom, miért nem játszom vele. Ki kellett találni másféle elfoglaltságokat magunknak. Ekkor léptek be az életünkbe a könyvek és a mesék, illetve a szappanbuborékok, amiket kedvére kergethetett, eregethetett. Aranyosan alkalmazkodott a megváltozott helyzethez, minden félelmemet és aggodalmamat eloszlatva.

A: Ami számomra nehéz volt, hogy februárban egy koponya MR vizsgálatot kellett végezni Matyin altatásban. Csak egyikünk mehetett be a vizsgálat helyszínére. Én kísértem őt és tartottam az ölemben. Szívfacsaró volt látni, ahogy beadták az injekciót és pár másodpercen belül erőteljesen ernyedtet el a kis teste, még akkor is, ha tudtam, fél óra múlva újra szaladgálhat a kórház folyosóján. Persze ezek a dolgok részei egy szülő életének, de az első ilyen próbatétel nagy mérföldkő volt.

És mi a helyzet az örömteli pillanatokkal?

A: Minden napra jut aktuális „legszebb pillanat”. Nem múlik el úgy nap, hogy valaki ne dicsérné meg az utcán huncut mosolyát, gyönyörű szemeit, csodaszép haját. Egy barátunk öt éves kislánya szerint „Matyi nagyon különleges”. Ezek a visszajelzések megdobogtatják a szívünket. Mint ahogy az az öröm is, ahogyan Matyi önfeledten lubickol, vagy ami sugárzik belőle a biciklinek már a pusztá látványától is. A legutóbbi „legszebb” az volt, amikor a libikókáról hozzám fordulva azt mondta: „szee”, ami (talán) azt jelenti: szeretlek.

K: Esténként, amikor kettesben maradunk, gyakran másfél órán át meséljük egymásnak a történeteket. Különösen, ha Matyi valami váratlan, új dolgot csinál. Ezek önfeledt, meghitt, szép élmények.

A: Persze a hétköznapiakon túl vannak „különleges legszebb pillanatok” is. Ilyen volt Matyi keresztelője. Rengetegen ünnepeltek velünk. A volt osztályomból (nem egyházi intézményben dolgoztam) és családjaimból egy kolléganőm kórust verbuvált, ők énekeltek a szertartáson. Csodálatos volt látni, hogy mennyiek számára vált fontossá Matyi!

Matyi nagyon türelmes, amíg beszélgetünk, de fárad is, éhesedik is, így felkerekedem, bár még tele vagyok kérdésekkel. Mindenesetre hála van bennem, mert megint láttam egy családot, ahol arra a kérdésre, hogy „Matyi, hogy szereted apát?”, egy ragyogó mosoly és lelkes, kitárt karú odaszaladás a válasz. Minden jót, kedves Takács család! ■

Családi albumból (3)

Sopron főtere. Ragyogó napsütés és békealakzatban álló fiatalok. Április 30-án és május elsején a helyi Szent Margit Plébánia ifjúsági közössége és ministránsai a Fokoláre Mozgalom fiataljaival közösen egy tanúságtevő lelki napot és nemzetközi futóversenyt szerveztek, Run4Unity (Futás az Egységért) néven. A hétvégi program egy világméretű eseménysorozat első magyarországi állomása volt, melynek elsődleges célját röviden így összegezhethetjük: a fiatalok emeljék fel szavukat a pusztító polgárháborúk azonnali befejezéséért és tegyenek hitet a béke és a testvériség mellett.

Az esemény mottója világszerte az Aranyszabály: „Tedd azt másokkal, amit szeretnél, hogy veled is tegyenek!” Ez az üzenet összeköti az emberiség családját, mert jelen van szinte minden kultúrában és vallásban. Ennek tudatos megvalósítására szeretnének minden jóakarató embert emlékeztetni és meghívni.

A békéhez a különböző kultúrák megismerésével és kölcsönös tiszteltetéssel juthatunk el, amit a fiatalok ebben a két napban is megélhettek. Mintegy 130-an jöttek össze Szlovákiából, Ausztriából és Magyarország több városából. A sportos hétvégét városismereti vetélkedő, táncház, teaház és kerékpáros ügyességi verseny is színesítette, vasárnap pedig a város által Kismarton és Sopron között rendezett Európa-futáson vettek részt egyéniben és váltóban egyaránt. A futóversenyen afgán és nigériai fiatalok is csatlakoztak hozzájuk a katolikus Karitászmartoni menekültotthonából.

A program igazi ökumenikus ünnep is volt, hiszen a résztvevőket a Soproni Evangélikus Egyházközség látta vendégül a gyülekezeti központban. Szombaton közös szentmisét

Egy futás üzenete

Szatub Bulcsi (2)

ünnepeltek Bognár István plébánossal és Hubert A. Wiederral a kismartoni egyházmegye szemináriumának igazgatójával, vasárnap pedig evangélikus gyermek-istentiszteleten is részt vettek, ahol a fiatalok bemutatták a gyülekezetnek a Run4unity-t. Hihetetlen módon tapasztaltuk meg Isten szeretetét már az előkészületek során: Az evangélikusok, akikkel

A Run4Unity résztvevői Sopron főterén, a célban, és az evangélikus istentiszteleten.

nemrég kezdődött egy szép kapcsolat, nagylelkűen felajánlották, hogy használhatjuk az egész gyülekezeti házat. Többen nagy összegű adománnyal

járultak hozzá a költségekhez. Miután a vidékiek és külföldiek elszállásolására elkért kollégium vezetője megtudta, hogy az eseményt azok a fiatalok szervezik, akik a nagy sikerű plébániai karácsonyt is, megnyiták a kapuk, és minden résztvevőnek találtunk szállást. Mindenhol elmondtuk, hogy milyen céllal szervezzük az eseményt. Így a gulyást önköltségi áron kaptuk, a Főtéren egy étterem gond nélkül adott nekünk áramot és hosszabbítót a flashmobhoz, a drónos felvételt készítő barátom első hívásra szabadá tette magát mindkét nap, hogy fotózzon, a bicikliverseny szervezői azonnal kijöttek, és lebonyolították az ügyességi vetélkedőt, sütemény adományokat is kaptunk... Ezen túl a menekültotthonból a Karitászmunkatársai rendkívül készségesen segítettek és közvetítették a futás üzenetét a menekültek felé. A részt vevő menekültek közül vannak, akiknek olyan sokat jelentett ez a közös futás a békéért, hogy azóta facebook profilképnek és háttérképnek használják a futáson készült fotókat. ■

Staub Bulcsú

Mohár Katalin

Fürstner Judit (2)

Együtt mozdul a város

Május 8-án a Bács-Kiskun megyei Tiszakécskén tartottak a fiatalok és felnőttek Run4Unity-t. A rendezvényt Dr. Ruszinkó Ádám turizmusért felelős helyettes államtitkár nyitotta meg. A futóknak, biciklistáknak és nordic walkingal elstartolóknak két és fél kilométert kellett teljesíteniük a Holt-Tisza körül, de babakocsis anyukák is megtették a távot. A résztvevők díjait Tóth János, Tiszakécske polgármestere adta át. A futáson kívül zumbázásra és jógaóra is lehetőség nyílt, délben pedig közös ima volt: a Time out a békéért. Fürstner Judit, az egyik főszervező meséli: „A Run4Unity-ről pozitív visszajelzéseket kaptunk, jól érezték magukat az emberek. Tetszett nekik, hogy családi volt, és a gyerekekkel

lehetett teljesíteni a távot. Örültek, hogy még olyanok is el tudtak jönni, akiknek anyagi nehézségeik vannak, mert olcsó volt az étel, ingyen volt a Csi-Hu – a sétavonat, amely körülvitte a résztvevőket a városban –, és nem volt nevezési díj.”

Csodálatos volt látni a sok lelkes szervezőt, családokat, időseket, fiatalokat, akik közösbe téve talentumaikat, olyan kalandot hoztak össze, amelyet külön-külön, egyikünk sem tudott volna elképzelni. Rengetegen jöttek a városból, csak azért mert látták kiírva, hogy egy sporthétvége lesz, amiről nem maradhatnak le. Ez a kis települések nagy varázsa. ■

Bohán Zoltán

Szabadságvágy

„Kicsi az én szobám,
kicsi, de nem börtön”

Babits Mihály

A béke és a rend vágyáról írtam már. Felidézem
líránk harmadik nagy ihletőjét, és ez a *szabadságvágy*.
Elég egy-két sort kiragadunk, hogy felrajzolódjon
ívelése.

hu.wikipedia.org (2)

Balassi Bálint katonaköltő a XVI.
században, amikor hazájából elbuj-
dosni kényszerül, a végvári vitézek
helytállását a távlatból látja meg
igazán:

„Az jó hírért, névért s az szép tisztességért
ők mindent hátra hadnak,
Emberségről példát, vitézségről formát
mindeneknek ők adnak...”

(Egy katonaének)

Berzsenyi Dániel a XIX. század
elején így ébresztgeti az „alvó
nemzeti lelket”:

„Nem sokaság, hanem
Lélek s szabad nép tesz csuda dolgokat.”

(A magyarokhoz)

elszoh.hu

Babits Mihály a XX. első felében a
hiteles példaképet mutatja fel a köte-
lező, kiüresedett, külsőséges elvárások
ellenében:

„Kelj magyar ifjúság, légy te virág magad!
Nem drótos fűzerbe görbítve – légy szabad
virág szabad földön...”

(Petőfi koszorúi)

Nagy Gáspár a XX. század második
felén a pár évtizeddel ezelőtti mozgás-
tér szűkösség-élményéből így ír:

Amíg van – lapátolni
kell a szabadságból
s gyönyörrel eltévedni
a súlya alatt.

(Mai zsoltár-kivonat)

Ezekben a sorokban nem a csatadalok tüze izzik.
Tisztelgés vagy önvizsgálat, jelen és múlt lehiggadt össze-
hasonlítása, vágyódás a tényleges függetlenségre. Vágya
nyílegyenesen száll nemzedékről nemzedékre. Kinő az
egyénből, egy közösség tudja magáénak, hogy egyete-
messé válhasson.

Béke, rend, szabadság! A magyar líra e három felvillan-
tott értéke ihleti, erősíti, hordozza egymást!

Végezetül álljanak itt **József Attila** *Levegőt* című versének
záró sorai:

„Jöjj el szabadság! Te szülj nekem rendet,
jó szóval oktasd, játszani is engedd
szép, komoly fiadat!”

www.vers.hu

Az egyenruhánk

Ebben a sokszor megfáradt és meggyötört világban az a hivatásunk, hogy az örömet terjesszük.

Az öröm – mely egyike azon ajándékoknak, amelyet Isten az egységgel megad – olyan gazdagság, amelyről talán ma nem veszünk eléggé tudomást. Akkor ébredtünk rá, amikor először megtapasztaltuk. Amint testünkben nem érezzük az egészséget, csak a fájdalmat, úgy van ez a természetfeletti életben az örömmel. Természetesen hozzátartozik az igazán keresztény élethez, s talán ezért nem tulajdonítunk neki elég jelentőséget. Mindazonáltal rendkívüli és igen óhajtott ajándék ez. Nézzünk a világra: mennyi fásultság, unalom, szomorúság, szomjúság és esztelenség a boldogság hajszolásában! Mit jelez a kábítószert, a mozi vagy a tévéőrület? Mit jeleznek a lázongások, háborúk a világban? A szomjúságot a béke, az igazság, a boldogság után. Az emberi szív az öröme van teremtve. Isten megmutatta a keresztényeknek – nekünk is, fokolariniknek –, hogy hol van az öröm forrása, hol ez a kincsesbánya. A mozgalom tagjai az egységet élik, ezért boldogok. Mivel egységet visznek, az örömet, az evangéliumi boldogságokat terjesztik. Mindig mondtuk, hogy az egyenruhánk az öröm; és boldogságot kell ajándékoznunk a világnak. Van, aki arra hivatott, hogy kenyeret, szállást, tanácsot, tanítást vagy menedéket adjon... Mi örömet adunk mindezekkel

Pixelbay.com

együtt, vagy ezek nélkül, attól függően, hogy a testvérekkel való „eggyé válás” azt kívánja-e, hogy enni, inni adjunk, munkát szerezzünk, meglátogassunk valakit, elviseljük, vagy egyszerűen osztozzunk gondjaiban. Mindenestre mi arra vagyunk hívva, hogy enyhülést vigyünk az emberek közé, békét, fényt és főként örömet adjunk, és mosolyra fakasszuk a világot. Új életünk első napjaiban, amikor először tapasztaltuk ezt az örömet, ujjongásra indított minket. Megértettük, mi van a kezünkben, mindenkit szeretnénk volna részesíteni benne, és hálásak voltunk Istennek, hogy megajándékozott minket ezzel. Egy levélben ezt írtam, Jézushoz intézve szavaimat: „Az örömet, amit az egységben megtapasztalunk, és amit halálod által szereztél meg nekünk, szeretnénk átadni mindenkinek, aki kapcsolatba kerül velünk. Nem tarthatjuk meg csupán

magunk számára, hiszen sokan éheznek és szomjaznak ezt a teljes békét, a végtelen boldogságot! Tépd ki szívünket... egész valónkat, hogy csak Te élhess bennünk! Mindenünknek választottunk Téged, legteljesebb elhagyatottságodban a kereszten, »Istenem, Istenem...«, és Te a földi a mennyországot adod nekünk. Isten vagy, Isten, Isten!”

Hálát kell adnunk Istennek ezért az örömeért, és szétosztani a világban. Hálát kell adnunk, de nem szabad ragaszkodnunk hozzá – már az első időktől mondtuk –, nem szabad a szenvedőket vidám arccal fogadni, hanem egygyé kell válnunk velük, föláldozni értük az örömünket. Ugródeszkat kell csinálni az örömből, hogy az egységet vigyük a világba. „Tegyétek ezt – írtam ’48-ban –, tartsátok fenn az egységet, ez a legszentebb kötelességetek, akkor is, ha végtelen boldogságot okoz nektek. Jézus ígerte meg az öröm teljességét annak, aki az egységet éli. Élvezzétek az egységeteket, de Istenért és ne önmagatokért...” „A köztünk lévő egységet tekintsük ugródeszkanak, hogy oda siessünk, ahol nincs egység, és megvalósíthassuk azt!” Ahhoz, hogy a hivatásunk mindig időszerű legyen, fontos, hogy nagyon világos legyen előttünk speciális célunk. ■

Forrás: Chiara Lubich: Az egység, Új Város, Budapest, 2015

Fordította: Fekete Mária

**Az a felebarátom,
aki rászorul az
irgalmasságomra,
hozzá kell
lehajolnom**

Sebeket bekötözni

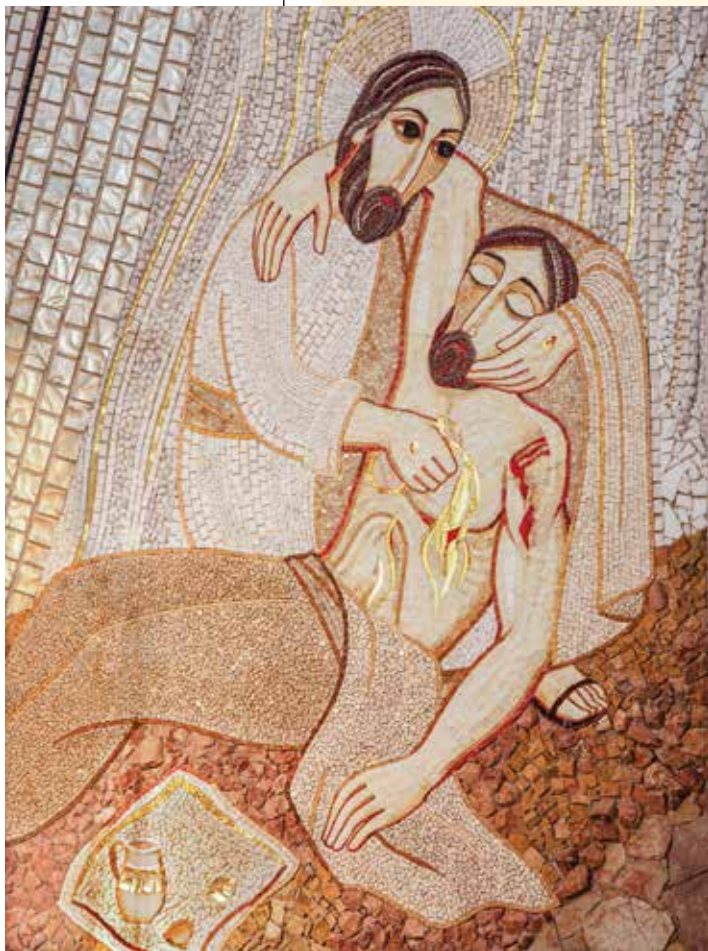
Ferenc pápa számára az evangélium középpontjában az irgalmasság üzenete áll. (...) Az irgalmasságnak ezt a középpontba helyezését, paradigmaváltásként is felfoghatjuk. (...) A paradigmaváltás azonban, ha jól értelmezzük, nem változtatja meg az eddig érvényes tartalmakat, átalakítja viszont a látásmódot és a horizontot, amelyben azokat látjuk és értelmezzük.

Az új látásmódra már VI. Pál pápa is felhívta a figyelmet, amikor a II. Vatikáni Zsinat utolsó ülészakán 1965. december 7-én elmondott beszédében az irgalmas szamaritánus példáját vázolta fel, mint a zsinat spiritualitásának modelljét. Evvel a példabeszéddel akar Jézus választ adni arra a kérdésre: „Ki az én felebarátom?” (...) A felebarátod az, akivel találkozol, aki egy konkrét helyzetben rászorul a segítségre és irgalmasságodra, akihez le kell hajolnod, és akinek a sebeit be kell kötözned. (...)

Amikor Jézus azt mondja: „Legyetek irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas” (Lk 6.36), akkor ennek súlyos következménye van a keresztény életvitelre az irgalmasság testi és lelki cselekedetei által. Az Isten irgalmasságáról szóló beszédről tehát nem mondhatjuk, hogy szép, ártalmatlan, elcsépelet frázis. Nem ringat minket hamis nyugalomba és biztonságba, hanem cselekvésre indít. Azt akarja, hogy kinyissuk a kezünket, és elsősorban a szívünket. Mert a *misericordia* azt jelenti, hogy szívünk a szegényeké, a legtágabb és legátfogóbb értelemben vett szegényeké. ■

**Forrás: Walter Kasper bíboros:
Ferenc pápa, Vigilia Kiadó, 2015**

Fordította: Lukács József

A megosztottság ellenszere

Igencsak illik a mai helyzetre, hogy Jézus a békére szólít fel bennünket, amikor világszerte különböző konfliktusok sebzik meg az emberiséget. Táplálja bennünk a reményt, mert tudjuk, hogy Ő a béke, és az ő békéjét ígerte meg nekünk.

Márk evangéliuma Jézusnak ezt a mondatát egy egész sor tanítás végén említi, amelyet tanítványainak adott Kafarnaumban. Elmagyarázza, hogyan kellene élnie a közösségnek az ő lelkülete szerint. A végkövetkeztetés világos: minden vezessen békére, amely minden egyéb jót is magába foglal.

A béke megtapasztalására vagyunk meghívva a mindennapjainkban: a családban, a munkahelyen és azzal is, aki más politikai nézeteket vall. Békére, mely nem fél szembenézni az ellentétes véleményekkel, amelyekről nyíltan kell beszélnünk, ha egyre igazabb és mélyebb egységre vágyunk. A béke megőrzése érdekében azonban ügyelnünk kell, hogy a szeretetkapcsolat soha ne hagyjon alább, mert a másik ember többet ér, mint az esetleges különbözőségeink.

„Ahová eljut az egység és a kölcsönös szeretet – mondja Chiara Lubich –, ott béke van, sőt igazi béke. Mert ahol kölcsönös szeretet uralkodik, ott bizonyos módon Jézus van jelen közöttünk, és Ő a béke, az igazi béke.”¹

Chiara egységideálja a második világháború idején született, és rögtön kiderült, hogy a gyűlölet és a megosztottság ellenszere. Azóta minden újabb konfliktus esetén az evangéliumi szeretet logikájára hívta föl a figyelmet. 1990-ben például, amikor kitört az iraki háború, keserűséggel írta, hogy „újra olyan szavakat hallunk, melyekről azt hittük, hogy egyszer s mindenkorra eltűntek: ellenség, ellenségek, kezdődő összetűzés,

hadüzenet, hadifoglyok, összecsapások. (...) Rémülten vettük tudomásul, hogy a kereszténység alapelvének lényegét sértették meg. Jézus legfőbb parancsát, az Új parancsolatot. (...) Az emberek ahelyett, hogy kölcsönösen szerették volna egymást, ahelyett, hogy készek lettek volna az életüket adni egymásért, beleestek a gyűlölet csapdájába: megvetették, kínozták és megölték egymást.”² Hogyan vethetünk ennek véget? „Ahol lehetséges, szőjünk új kapcsolatokat vagy mélyítsük el a már meglévőket közöttünk keresztények és a monoteista vallások hívői, muzulmánok és zsidók között.”³ Vagyis azokkal, akik akkor szemben álltak egymással.

Ez érvényes minden konfliktusra: építsünk kapcsolatokat az emberek és a népek között, hallgassuk meg, segítsük és szeressük egymást, mondaná ma is Chiara, annyira, hogy „készek legyünk meghalni egymásért”. Tegyük félre a magunk igazát, hogy megérthessük a másikat, bár tudjuk, hogy nem mindig fogjuk teljes mélységében megérteni. Valószínű a másik is ugyanezt teszi irányunkban, és talán ő sem tud mindig teljesen megérteni minket és szempontjainkat. Ennek ellenére szeretnénk nyitottak maradni egymás iránt, akár a különbözőségben és a meg nem értésben is, hogy mindeneke előtt a kapcsolatot őrizzük meg.

„Éljetek békében egymással” – hangzik a felszólítás az evangéliumban, amely azt jelzi, hogy ehhez komoly és elkötelezett odaadásra van szükség. Ez az egyik legfontosabb kifejeződése az egymás iránti szeretetnek és az irgalomnak, amire meg vagyunk hívva. ■

¹ A bajor tévének, 1988. szeptember 16.

² 1991. február 28., vö. *Santi insieme*, Città Nuova, Roma 1994, 63-64.

³ 1991. március 28., uo., 68.

„Éljetek
békében
egymással”

(Mk 9,50)

Egy rekesz alma

Apukámmal jelenleg elég küzdelmes a kapcsolatom. Nemrég beszélgettem vele, mert máshogy láttunk valamit. A beszélgetés eléggé vegyes érzelmekkel zárult. Volt, amiben egyetértettünk, de a végén megkérdeztem tőle, hogy annak ellenére, hogy vannak dolgok, amelyek számára fontosak, de én nem adok bele elég energiát, értékes vagyok-e számára. Nem válaszolt rá, csak általánosított. Nagyon fájt. Ez után az élmény után próbáltam úgy szervezni azt a pár estét, amit otthon töltöttem a nyáron (a család többi része nyaralt), hogy ne legyünk kettesben. Általában egyik barátnőmet áthívtam aludni. Aztán mégis úgy alakult, hogy egyik este kettesben maradtunk. Én egy hosszú és fárasztó nap után estem haza, és rögtön aludni akartam. Ő a konyhában tett el lekvárt, amibe már belefáradt és kérte a segítségemet. Elsőre húztam a szám, hogy na ne! Hagyjon békén! És amúgy is... annyit vállaljon, amennyit bír. Aztán kompromisszumként sikerült megegyezni, hogy csak a fele rekesz almát pucoljuk meg. Mikor leültünk, szólt, hogy kapcsoljam ki a rádiót, és beszéljessünk... Végül egy olyan jó beszélgetés kerekedett ki belőle, hogy kértem, pucoljuk meg mégis az összes almát. ■

Jánossy Kinga

A keretösszegezen innen

Beszélgettünk arról, hogy csoportunknak jó lenne időnként skypeolni, de nekem még nem volt, és így betervezttem, hogy beszerzem a hozzá szükséges eszközöket, viszont anyagi lehetőségeim egyelőre nem engedték meg. Nem sokkal ezután főnököm említette, gondoljam át, hogy az otthoni számítógéphemhez mire van szükségem, és azt vegyem meg az iroda számlájára. A keretösszeget is megadta és hozzá tette, hogy ez az ő ajándéka lesz. Átgondoltam, mi mindenre van szükségem: elsősorban skype-ra, tehát hangfalra és fejhallgatóra is, mert a sok-sok hanganyag begépelése miatt elromlott. Sikerült mindent beszerezni, és nem is merítettem ki teljesen a keretösszeget. ■

Antal Júlianna

Pixabay (3)

Magyar Kurír

Nincs kedvem hozzá

Már nem egyszer tapasztaltam meg az életemben, hogy ha valamihez nincs kedvem, akkor elég erőteljesen megszólal bennem Isten hangja: pont azért, mert nincs kedved, kell megtened. Van, amikor könnyebb válaszolni erre a hívásra, de van, amikor nehezebb. Emlékszem, hogy egyszer semmi kedvem nem volt elmenni győnni, pedig általában ez nekem nem szokott problémát jelenteni, sőt szívesen megyek, de ez alkalommal le kellett győzni önmagam, hogy megtegyem. Végül „rászántam” magamat, és nagyon boldog voltam. Magában a gyónásban nem volt semmi rendkívüli, ami a formáját illeti, hanem a lényegét értettem meg, legalábbis úgy tűnt nekem: a papon, mint közvetítőn keresztül Isten elé álltam. Örömmel töltött el ez a személyes találkozás és párbeszéd azzal a Valakivel, aki az irgalom. ■

E. J.

Sietősre fogva

Munkahelyemen elég sűrű volt az élet, este pedig külföldre kellett utaznom. A csomagom még nem volt összepakolva, így nagyon siettem volna haza. Ebben a sietősre fogott utolsó negyed órában egyszer csak megjelent a kolléganóm egy nagy táskával, hogy nézzem át, mert ami nekem nem kell, azt viszi tovább. Látszott, hogy nagyon szeretne adni nekem. Átfutott a gondolataim között, hogy most nem érek rá, és ezt megmondom neki. Aztán a következő pillanatban egy másik hang, hová sietsz? Most sem tudom igazán hogyan, de a munkaidő végére felpróbáltam az összes ruhadarabot, a kolléganómmal együtt választottuk ki, hogy melyek lennének jók nekem. ■

Góbelné dr. Pem Teréz

Gabon is a mi hazánk

Huszonnyolc éve vagyunk házasok, Gabonban élünk, és négy gyermekünk van, közülük hárman korábbi lakóhelyünkön, Lubumbasiban maradtak egyetemi tanulmányaik miatt. A Szeretet Isten újrafelfedezése személyes életünkben és a házasságunkban is biztos lelki háttérrel adott ahhoz, hogy beleve-szük magunkat életünk csodálatos új szakaszába: hagyjunk ott mindent Krisztus követéséért. A Fokoláre Mozgalom gaboni közösségei régóta kérték, hogy nyíljon fokolár Gabon fővárosában, Librevilleben. Egy nap minket is megkérdeztek, mint elkötelezett fokolár házaspárt, lenne-lehetőségünk odaköltözni és az ottani közösséget szolgálni. Igent mondtunk, és ezen az úton olyan helyzetekbe kerültünk, amire korábban soha nem gondoltunk volna. Azzal járt, hogy mindig rendelkezésre álljunk, otthagyjuk a munkánkat és elinduljunk egy idegen országba. A mérlegelés nem volt könnyű, de kegyelmet kaptunk a megkülönböztetéshez és a döntéshez, valamint az egész család egyetértésével támogatott, tehát úgy láttuk, meg tudjuk tenni. Rengeteg kérdőjel volt bennünk és körülöt-tünk, de nagyon bízunk Isten szeretetében.

Amikor Gabonba érteztünk, első dolgunk az volt, hogy megerősítsük egymás iránt házastársi szeretetünket. Ez lehetővé tette, hogy egységben cselekedjünk életünk minden területén. Közös mentünk mindennap a szentmisére, szentséglátogatásra, együtt elméltünk és elmondtuk a rózsafüzért, sőt együtt sportoltunk. Így még inkább növekedett köztünk a szeretet, és ez arra vezetett, hogy minden nap újnak lássuk egymást, mindig elsőként kezdjünk újra a kölcsönös szeretetben, és szeressünk mindenkit, akivel csak találkozunk.

Libreville-ben valóban vendégszerető, befogadó és – az itteni nélkülözés ellenére – nagylelkű közösségre talál-tunk. Sokat utaztunk, bejártuk az egész országot, így a legtávolabbi közösségekkel is találkoztunk. Mindenütt nagyon lelkesen fogadtak bennünket. Néhol az út két oldalán felsorakozva faágakkal vártak minket, ezzel fejezve ki örömlüket.

A keresztyén család itt – mint Afrika más részein is – a társadalmi és kulturális változások hatásaitól szenved, és ez bennünket tettekre készítetett. Számos párt kísérünk a hit

útján, néhányan már részesültek a házasság szentségében, mások most készülnek fel kapcsolatuk rendezésére. Mindig megtapasztaltuk Isten gondviselését, kezdve a lakástól, amit az érsek ajánlott fel a mozgalom céljaira. A berendezéséhez a közösség minden tagja hozta, amit adni tudott: egy ágyat, egy matracot, néhány lepedőt, egy tűzhelyt, evőeszközöket, étkezészetet... A mozgalom gaboni közösségei mind összefogtak, hogy a javak közösségével segítsék mindennapi életünket. Ez a megosztás azóta is tart. Időről-időre küldenek nekünk maniókát, rizst, banánt... Gyakran előfordul, hogy becsönget valaki, és meglepve látjuk, hogy pont azt kapjuk, amire szükségünk volt. Az egység, a szeretet, a közösségi lelkeségbe vetett hit miatt tudunk hűségesek lenni döntésünkhöz, hogy itt éljünk, és legyőzzük az elkerülhetetlen nehézségeket: a munkanélkü-liséget, a betegséget, a meg nem értést.

Három év elmúltával, tavaly augusztusban tértünk vissza először Lubumbasiba, nyári szabadságra. Gyerekeinken láttuk, hogy növekedtek korbán és bölcsességben: ez volt a „százszoros” számunkra és számukra is. Úgy gondoljuk, ez a százszoros azért érkezett, mert Istenre mertük bízni őket. Ebben is felfedeztük, hogy az evangélium igaz. Hatalmas öröm volt viszontlátni őket, és mindegyikükkel mély szívbeli és lelki egységet éltünk meg.

Amikor visszaindultunk, azt mondták, hogy újra „misszi-óba küldenek” minket. ■

Forrás: cittanuova.org
Fordította: Tóth Judit

Börtönön innen és túl

Mindent elveszítettem, a munkámat, a családomat, az emberi méltóságomat. Hadd magyarázzam meg, mire is gondolok. Kereskedelmi felügyelőként dolgoztam, minőség-, mennyiség- és súlyellenőrként, de üzleti okokra hivatkozva kirúgtak. Néhány hónap múlva feleségem úgy döntött, hogy levélben közli velem, elválik és ötéves kislányunkat is elszakította tőlem. Mindezek tetejébe letartóztattak, mert évekkorábban hallgattam apósom tanácsára, aminek következtében bünszövetségben elkövetett csalást, hamisítást fogtak rám, pedig nem követtem el semmit. Hihetetlenül dühös voltam! Hol van az az Isten, akiről azt mondják, hogy jó, és aki ekkora igazságtalanságot engedett meg? Börtönéveim alatt mindenféle emberekkel voltam együtt, dilerekkal, drogosokkal,

rablókkal, embercsempészekkel, akik számomra azonban mind emberek voltak. Azalatt, amíg ideiglenesen szabadrúton voltam, családom meggyőződött, hogy vegyek részt egy közösségi lelkigyakorlaton. Azt mondták, hogy elmegyünk négy napra pihenni. Volt ott egy fehér hajú nagymamakorú néni, aki beszélt nekem- nekünk arról, hogy Isten a szeretet. Pontosan hozzám szólt, hozzám, aki erőteljesen kételkedtem abban, hogy az Isten jó. Ez az Isten új és végtelen módon világosított meg, úgy, mintha már ismertem volna, de korábban sohasem váltottam gyakorlattá tanítását, nem törekedtem megélni azt. Azt is felfedeztem, hogy ha a szeretet útján akarok járni, akkor nem hagyhatom figyelmen kívül azt, amit akkor fájdalomnak neveztem, ma pedig elhagyott Jézusnak hívok.

Amikor mélyen éli át az ember a fájdalmat, könnyebb Istent választani, mert jobban készek vagyunk meghallgatni Őt, és maga Isten változtat meg minket. Teljesebb és nagyobb étellel ajándékoz meg. Ma már nincs bennem neheztelem volt feleségem, apósom iránt, de a lányomra sem haragszom, aki azóta (24 év elteltével) sem akar találkozni velem, pedig a közös barátok révén tudja, hogy az én otthonom az ő otthona is, amikor és amennyiben akarja ezt.

Bűncselekmény hiányában felmentettek, mert három év után kiderült, hogy semmi közöm nem volt ahhoz, amivel vádoltak.

Nem tarthattam magamban, amire az élet megtanított. Erős indíttatást éreztem arra, hogy ajándékozzam magamat másoknak, mindenekelőtt a fiataloknak, akik a jövőt jelentik, a jövő vezetőit, a jövő egyházát. Őt 11-12 éves gyerekekkel kezdtem el foglalkozni, akik semmit sem tudtak a hitről, de a szüleik sem. Órákon át fociztam velük addig, ameddig ki nem dőltek, aztán hazakisértem őket és csak azt kértem tőlük, hogy tegyenek egy kis dolgot a családjuk iránti szeretetből.

Próbáltam adni nekik egy keveset az időmből, ingyen, hitelesen. Ma már ezek a fiatalok felnőttek, néhányan dolgoznak, de mindenekelőtt ők is adni akarnak másoknak, azt, amit kaptak, és így Isten szeretetéről tesznek tanúságot sokaknak, a plébániához tartozóknak, és sokaknak a világ más részein is. Soha nem hagyom abba, hogy megköszönjem Istennek: úgy ismertem meg Őt, mint Szeretetet, aki mindannyiunkat személyesen szeret. ■

Fordította és szerkesztette: Tóth Judit

Fotó: CN / (2)

Fotó: CN

Elköteleződés egy életre

Mi értelme van manapság a felelősségről beszélni, ha sok házasság – ha egyáltalán megköttek – rövid idő alatt tönkremegy? Olykor még papok és szerzetesek is elhagyják hivatásukat. A döntés, amelyet ma még helyesnek vélünk, holnap már tévedésnek tűnhet.

aláírt levél

Az élet, és mindaz, ami körülvesz minket, folyamatos mozgásban van, végtelen sok inger bombáz minket. Ebből adódóan gyakran kicsinek és törékenyek érezhetjük magunkat. A tömegkommunikáció sebessége és ereje egyrészt közelebb hozza egymáshoz a világ különböző pontjait, másrészt

PSZICHOLÓGIA

Ezio Aceti

Izgága kisiskolások

Negyedik osztályban tanítok, de olyan, mintha óvodásokkal foglalkoznék. A diákjaim, bár értelmesek, de nagyon izgágák, és folyton azzal kell vesztegetnem az időt, hogy a kellő mederbe terejem a figyelmüket.

egy tanító

A gyerekek megváltoztak. Harminc évvel ezelőtt egy tanító negyven diáknak is tudott órát tartani, de most még kisebb csoportban is csak komoly nehézségek árán tudjuk elérni, hogy odafigyeljenek. Ennek egyik oka a számtalan inger, amely a gyerekeket születésüktől fogva éri, és képessé teszi őket arra, hogy párhuzamosan több tevékenységet végezzenek, bár csak felszínesen és fejletlen szinten. Az eredmény az, hogy a gyerekek tudás szempontjából fejlettek, de érzelmileg törékenyek és éretlenek, valamint nehezükre esik a figyelmük összpontosítása.

A probléma másik oka a tantervekben és az ehhez kapcsolódó módszerekben rejlik: még az előző korszakból

valók, amikor a tanulásra úgy tekintünk, mint egy koncentráción alapuló kognitív tevékenységre, miközben a kapcsolati szempontokat a nevelő jóakarására bíztuk. Ennek meg kell változnia. Már gyerekkortól kezdve az önállóságra kellene tanítani, amely a mi korosztályunkban azért volt meg, mert az akkori körülmények és társadalom rákényszerített, hogy elsjátítsuk az önelemzés, a meghallgatás képességét, az együttműködést, és az érzelmek kezelését. Miért nem vezetünk be egy új tantárgyat „kapcsolati autonómia” néven? A gyerekek megtanulnák értékelni a meghallgatást, illetve az önmagukkal és másokkal való kapcsolatot. Ez lassan elkerülhetetlen lesz, a tanárok és nevelők képzésénél kell elkezdenni. A kérdés csak az, hogy lesz-e elég bátorságunk ehhez. ■

© Depositphotos.com / Mirreid Nátca

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

azonban összetett és bonyolult helyzeteket tár fel előttünk, amelyek elől bezárkózunk saját világunkba, és az „élj a mának” mentalitásba. Mindez afelé sodor sokakat, hogy ne köteleződjenek el – nem csak hogy örökre, de még rövid időre sem.

Vannak azonban olyan fiatalok, nem is kevesen, akik képesek összhangban élni a döntéseikkel, és – hozzád hasonlóan – értelmet akarnak adni az életüknek, el akarnak köteleződni. Ugyanakkor döntésüket nem gondolják át alaposan, ez pedig azzal a következménnyel jár, hogy az első akadály láttán irányt változtatnak. Bizonyos döntések meghozatalakor van ugyan bennük valamiféle felelősségtudat, de ez nem állja ki az idő próbáját. Ez akkor történik meg, amikor valaki – a kultúrájából, életkorából vagy tapasztalataiból adódó szokásoknak megfelelően – döntést hoz egy fontos kérdésben, mert az adott pillanatban ezt érzékeli a leghelyesebbnek és a leglényegesebbnek, de közben nem tekint előre egy nagyobb célra, amely felé az életét irányíthatná. Azt mondhatnánk, hogy ezek a döntések jól megfelelnek az adott pillanat igényeinek, de hiányzik mögülük egy alapdöntés.

Ez utóbbi feltételez egy világos célt, egy bejárando utat és az üzemanyagot, hogy meg ne álljunk. Ez az üzemanyag az igazi szeretet, amely időtálló kötelékeket teremt, és az ingyenes és örök ajándékozás dinamikájában nyilvánul meg.

Tehát ahhoz, hogy felelősségről beszélhessünk, életünkre egy nagyobb terv részeként kell tekintenünk, amelyben mindenkinek szerepe van, de jócskán túlmutat rajtunk. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

Ketrecbe zártan

Kedves Federico! Mit jelent autistának lenni? Kíváncsi lennék arra, hogy te hogyan határozod meg, és mit jelent számodra tudatosan felvállalni. Előre is köszönöm!

Az én agyam másképp működik, mint a tiétek: túlérzékenység, az átlátás képességének hiánya és kommunikációs gátak jellemzik. Csak nagy nehézségek árán tudom kifejezni magam. Egy újságíró egyszer megkért, hogy határozzam meg az autizmus fogalmát, és ezt válaszoltam neki: „Olyan, mintha egy sor ketrecből kellene kiszabadulnod kulcsok nélkül. Az életet a rácsok mögül látod, nem juthatsz ki segítség nélkül, és még segítséget sem tudsz kérni.” Már kiskoromban megtapasztaltam azt az érzést, hogy más vagyok, mint a többiek, a külső világ összezavart. Mindenki teljes természetességgel beszélt, csak nekem nem ment. Mérgező voltam, és a dühömet az anyukámon veztettem le. A felém irányuló szeretet eljutott hozzám, de közben a szorongásom is egyre növekedett. Egészen addig, ameddig egy nyári estén, egy tengerparti nyaraláson – hét vagy nyolc éves lehettem – könnyek között kérdeztem meg anyukámtól: „Anyá, mi a bajom?” Akkor gyakorlatilag nem tudtam még beszélni, de annyira felgyűlt bennem a szorongás, hogy kirobbantak belőlem a szavak, a szorongás szavai. Anya elmagyarázta nekem, és először életemben az állapotomnak neve lett: autizmus. Majd azt kérdeztem: „Miért éppen én?” Erre anyukám azt felelte, hogy a világon még sokan szenvednek ettől, és hogy a családom velem együtt küzd, és ők úgy szeretnek, ahogy vagyok. Attól kezdve személyesen vettem fel a harcot, aktív szerepet vállaltam a rehabilitációs tevékenységekben és a társadalmi életben is. Továbbra is küzdök magamért és mindazokért, akiknek nem volt abban a szerencsében részük, hogy tudatosíthatják másságukat. Még sok mindent kell tenni azért, hogy mindenkit bevonjunk. Mindannyian értékesek vagyunk! ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

© Depositphotos.com/YyachkaIn Nikolaenko

A SZOMORÚ VÁROS

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren túl, állt egy város, ahol nagyon sok szomorú ember élt. Sőt, nem csupán sokan voltak, az igazság az, hogy ott sajnos mindenki szomorú volt. Nem rendeztek már ünnepeket, majálisokat, nem volt zenekaruk, de még egy árva cirkuszuk sem. Történt egyszer, hogy a szomszédos városból arra kirándult egy kislány, Jázmin, és kedvesen érdeklődött a járókelőktől, hol is jár, mi ez a város, ám a sötét napszemüvegek mögé rejtőzködő emberek elfordultak tőle, és elsiettek mellette. Jázminnak rosszulesett ez az elzárkózás, bánatosan ült le egy győztes katonát ábrázoló szobor talapzatának lépcsőjére. És láss csodát, egyszer csak a katona megmozdul, lelép a talapzatról, és odafordul a kislánynak: „Ha hiszed, ha nem, ez volt a világ legboldogabb városa, ám a többi város irigységből ide küldött egy tanítót, aki azt kezdte magyarázni és tanítani az embereknek, hogy az elkövetett hibákat soha nem lehet jóvátenni. Mivel mindenki követett el valami hibát, vétséget életében, elkezdett nőni a szomorúság, egyre nagyobb lett, míg végül kioltotta az öröm utolsó szikráit is. Amikor a tanító látta, hogy az egész város szomorúságba borult, és mindenki magába zárkózott, egyszerűen továbbállt. Szükség lenne valakire, aki megjavítja ezt a hibás történetet.”

Jázminnak azonnal Kimi jutott eszébe, a történetjavító, felugrott, és olyan gyorsan kezdett hazafelé szaladni, hogy még köszönni is elfelejtett. Nemsokára megtalálta Kimit, és mindent elmesélt neki. Együtt tértek vissza a szomorú városba, és amikor megérkeztek, Kimi kiállt a főtér közepére, és hangos zokogásba kezdett: „Jaj! Micsoda szomorúság! Nincs nálam szerencsétlenebb és boldogtalanabb sehol a világon!” Az emberek először távolról hallgatták a sírást, majd egyik a másik után kezdett közelebb jönni. Próbálták megvigasztalni a síró Kimit, jobb kedvre deríteni, és ezért mosolyogni kezdtek, kedves, biztató szavakat suttoztak a fülébe. A szép szavak szétterjedtek a levegőben, és az emberek elkezdték elhajítani a sötétített szemüvegeiket. Akkor Kimi hangosan megszólalt: „Drága barátaim, ti vagytok a legaranyosabb emberek a világon! Ezért elárulok nektek egy titkot: minden elkövetett hiba kétszeres sebet ejt, egyet rajtunk, és egyet azon, akit megbántottunk. Ám mosollyal, kedvességgel jóvá lehet tenni a hibát, és amikor a másik is visszamosolyog, akkor a seb fájdalommal elmúlik!” A téren erre mindenki elkezdett keresni valakit, akit megbántott, és nemsokára boldogságtól zengett minden és mindenki. Kimi látta, hogy munkája véget ért, kézen fogta hát Jázmint és hazaindultak. ■

Forrás: CN

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Sorsfordító találkozások

KÖNYV

„...édesapám márianosztrai szabadulása után, látva első színészmesterség-vizsgámat, 19 éves koromban így biztatott: »Mától támogatom művészi pályára kerülésedet – azzal a feltétellel, ha nem tudsz egy nap derűsen kilépni az utcára, aznap maradj otthon.«”

„...23 évesen házassági szövetséget kötöttem mai

napig szerelmemmel, Döbrentey Ildikóval. A földön egyedül ő láthat engem fáradtan, hisztérikusan, bizonytalanul viselkedni.”

Megható, nevetető, megrázó rövid élménysorozatot tart kezében az olvasó. Levente Péter (Móka Miki

meg sokan mások alakítója) és immár 50 éve élet- és szerzőtársa, Döbrentey Ildikó jegyezték le sorsuk kisebb-nagyobb pillanatainak váratlan fordulatait *Őrangyalok – személyi igazolvánnyal* című művükben. Megelevenednek az ősök – „apám-anyám nem karolva, hanem kézen fogva sétálnak nyugdíjas korukban!” Felbukkannak a legjobb barátok, volt tanárok, többször az ellenségek, akik sokszor akaratuk ellenére is segítenek, vagy a véletlen előbukkant majd eltűnt „jóemberek”. És mindannyian őrangyal szerepben! Mind élték a saját életüket, adták teljes magukat, Ildikónak és Péternek csak fel kellett ismerniük: óvó, segítő őrangyalok. Mert életünkben a Gondviselés mindenkit fel tud használni, csak észre kell vennünk. Még minket is a mások életében.

És micsoda élmények! Váratlanul születő barátságok, az otthon hirtelen kigyúló meleg tüze, hűség egymás iránt és a vállalt munkában, még a gyermek váratlan halálakor is. Megtanulni, hogy a hiteles életben nincsen nem, hanem csak a mindig biztos igen. ■

Hortoványi Jenő

Tökéletlen lét

FILM

„Tekintsd meg az Istennek cselekedetét; mert kicsoda teheti egyenessé, amit ő görbévé tett?” (Prédikátor könyve) Adott egy fiatalember. Azon kevesek egyike, akik még „természetes úton” született egy új, genetikailag megtervezett világban, ahol már a születéskor meg tudják adni a várható élettartamot és betegsége-

ket. Hősünk a diagnózisa szerint nem tökéletes, és előreláthatólag csupán 30 éves koráig fog élni, ezért nincs esélye arra, hogy karriert csináljon egy olyan

társadalomban, ahol elfogadott a gének meghatározta diszkrimináció. Ő azonban úrhajós akar lenni. Hogy ennek mi az ára? Ezt és még sok egyéb kérdést boncolgat a *Gattaca* című film, mely műfaját tekintve tudományos-fantasztikus alkotás ugyan, de nem az űrben játszódik, hanem nagyon is a Földön. Érdekesség, hogy a *Gattaca* bemutatásakor csalódást keltően szerepelt, megbukott a mozik pénztárainál, alig érdekelte a közönséget. A kritika lelkesedve fogadta, de nézője nem akadt, hamar le is vették a filmszínházak vásznairól. A DVD, a Blu-ray és a bővített kiadás megjelenését követően azonban egyre többen fedezték fel, hogy milyen reális veszélyekre, lehetőségekre mutat rá, milyen örökérvényű gondolatokat fogalmaz meg a film. Egy olyan jövőről, amiben csakis a tudomány csodái, a genetikailag manipulált tökéletes emberek rúghatnak labdába. Vagy mégsem? Van másik út is? ■

Göbel Gergely

NÉZZÜK EGYÜTT ÉS BESZÉLJÜK MEG!

KÖZÖSSÉGI FILMKLUB az Új Város Központban [1088 Budapest, Rákóczi út 29.]
2016. július 1. péntek, 19:00: *Gattaca*

Bővebb információ:
Göbel Gergely, gobel.gergely@gmail.com

Közéleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876

ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Kovács Bertalan,

Simkó Zsófia

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomtatás:

Innova-Press Bt. Pomáz

Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2016-ra: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10000 Ft

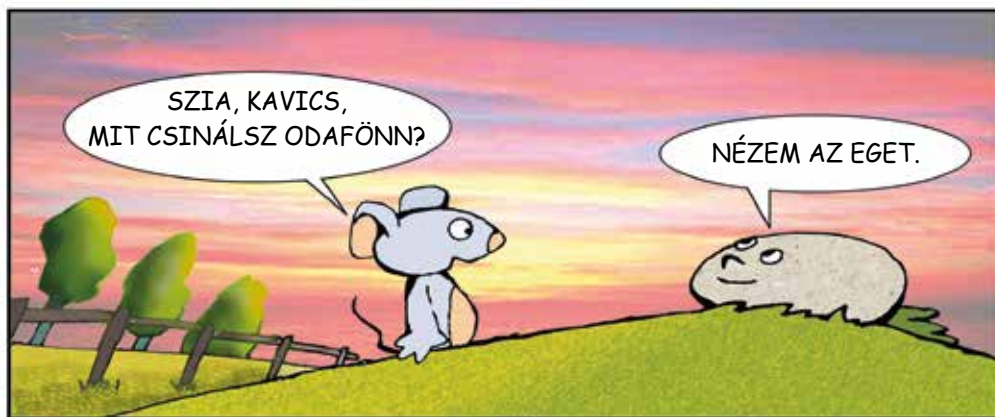
Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkeink a 8-12. oldalon.

© Depositphotos.com/
Fabrice Michaud

Öko-dobókocka

Tegyél közös otthonunkért!

Az öko-dobókocka oldalain szereplő alapelvek segítenek abban, hogy hatékonyabban éljünk Földünk egészségéért és fenntartható fejlődéséért.

Dobj vele minden nap és próbáld meg az oldal üzenetét valóra váltani, majd oszd meg másokkal is a megélt élményedet!

új város
egy lap, ami összeköt

Új Város 2016/6

Az Öko-dobókocka megrendelhető szerkesztőségünkben.